

Pazhuheshnameh Irfan

N.29, autumn & winter (2023 - 2024)

Pages: 275-297

Analysis and comparison of the theory of "revival" in Rumi's Psychology mystical thought and Jung's analytical

*Aylar Maleki*¹

Abstract: The resurgence in the philosophies of Rumi and Jung encompasses an inward journey that commences from the lower dimensions of humanity, fostering spiritual development. Culminating in uncharted horizons, Rumi's mysticism interprets this culmination as dissolution into monotheism, while Jung posits the attainment of "unity," "personality integrity," and "individuality." The seeker or hero's inner journey entails a struggle leading to a transformative rebirth. In this odyssey, individuals relinquish their self-oppression to be reborn in a transcendent realm. Rumi portrays death as voluntary, while Jung's perspective involves the hero's chosen battle and subsequent revival. Rumi's divine path involves love, austerity, worship, and divine pulls, while Jung identifies an inner desire for transformation, attributing tensions to the individual's subconscious depths, simultaneously deeming them sacred.

Keywords: Revival, Inner Journey, Evolution, Rumi, Jung

1. PhD in Islamic mysticism and thought of Imam Khomeini. Research Institute of Imam Khomeini and the Islamic Revolution.
Email : Ailarmaleki0000@gmail.com

تحلیل و مقایسه نظریه «تجدید حیات» در اندیشه عرفانی مولوی و روان‌شناسی تحلیلی یونگ

آیلار ملکی*

چکیده: تجدید حیات در آرای مولوی و یونگ اشاره به سیری درونی دارد که از وجه نازل انسان آغاز شده و به پرورش روحی او می‌انجامد. غایت این سیر در افق‌های ناشناخته‌ای رقم می‌خورد که در عرفان مولوی فنای در توحید است و در آرای یونگ نیل به «تمامیت شخصیت» و «فردیت یافتن». در عرفان مولوی سخن از مرگ اختیاری است و در آرای یونگ نیز قهرمان درون، در ستیزی انتخابی، کشته می‌شود و سپس هر دو تجدید حیات می‌یابند. در اندیشه مولوی این مسیر با عشق، ریاضت، عبادت و کشش‌های آن‌سری پیموده می‌شود. یونگ نیز معتقد به کشش ذاتی و درونی برای نیل به چنین تحولی است، اما کشش‌ها از اعماق ناخودآگاه فرد نشئت می‌گیرند و البته قدسیّت دارند. هدف پژوهش حاضر این است که با تطبیق دو اندیشه از دو نحله متفاوت، اهمیت تجدید حیات روحی را برجسته سازد، لذا به شیوه توصیفی-تحلیلی درصدد نیل به این هدف تألیف شده و روشن گردید که نوزایی روحی، دشوار اما مطلوب انسان است.

کلید واژه‌ها: تجدید حیات، سفر درونی، تکامل، مولوی، یونگ

* دکترای عرفان اسلامی و اندیشه امام خمینی، پژوهشکده امام خمینی و انقلاب اسلامی

رایانامه: Ailarmaleki0000@gmail.com

مقاله علمی پژوهشی است. دریافت مقاله: ۱۴۰۰/۷/۲۱؛ پذیرش مقاله: ۱۴۰۰/۱۱/۱۱

مقدمه:

آدمی به‌طور کلی از دو ساحت ماده و معنا برخوردار است. همان‌گونه که پرورش و رشد وجه مادی او اهمیت دارد، تربیت ساحت معنا نیز حائز اهمیت است. بلکه از نظر عرفای ما اهمیت توجه به رشد این بخش از هستی انسان بیش از ساحت مادی اوست. هر گونه حرکت رو به رشد و تعالی معنوی - که در زبان عرفانی ما، سلوک به سوی خدا تعبیر می‌شود- به زایشی نو در حیاتی جدید و بستری الهی می‌انجامد. در مقاله حاضر از این فرایند به «تجدید حیات» یاد می‌کنیم.

اینکه «تجدید حیات» چیست و ناظر به چه بُعدی از ابعاد وجودی انسان است و اینکه آیا به عنوان هدفی نگریده می‌شود که آدمی ذاتاً به سوی آن کشش دارد یا خیر؟ مسائلی هستند که در این مقاله ایضاً خواهد شد. نزد غالب انسان‌پژوهان و عارفان، امر تجدید حیات یا زایش نو مورد توجه قرار گرفته و به تبع آن، بحث از غایتی که زایش نو در پی دارد مطرح شده است. آنچه عقاید روانشناسان انسانگرا مانند مزلو، راجرز، الپورت، فروم، فرانکل، یونگ و برخی دیگر را به اندیشه‌های عرفانی نزدیک کرده و بستر تحلیل و مقایسه این رویکرد از روانشناسی را با عرفان فراهم نموده است توجه به بُعد معنا و مسئله معنویت در حیات انسان بوده است.

تجدید حیات به انقلاب وجودی می‌انجامد. در آرای مولوی و یونگ چنین زایشی در بستر روح و روان انسان اتفاق می‌افتد. اما نحوه این تولد نو، مسیر و مقصد آن متأثر از بستر فکری ویژه‌ای است که هر یک از این دو از آن برخوردار هستند.

بحث از مسائل روحی و درونی انسان به‌ویژه اگر در جهت ارتقای سلامت روح باشد و با تکیه بر ارزش وجودی انسان ساماندهی شده باشد به بهبود کیفیت زندگی چه در ساحت روح و روان و چه در ساحت برون فردی خواهد انجامید. لذا بررسی علمی که به این مهم توجه دارند و تحلیل و مقایسه آرای انسان‌پژوهان مختلف، از حیث غنابخشی به تحقیقات انسان‌محور و کمال‌محور، حائز اهمیت است. هدف از پژوهش حاضر نیز بازنگری بحث تجدید حیات در اندیشه مولوی و یونگ از زاویه‌ای است که درباره‌ی هر نویسنده‌ای انحصاری می‌باشد.

پرسشی که در این پژوهش مطرح است ضرورت نیل به ولادتی نو است. چرا آدمی نیازمند تجدید حیات است؟ این پرسش که به هدف این ولادت، اشاره دارد به نوبه خود پرسش‌های دیگری را مطرح می‌کند از قبیل اینکه نحوه نیل به این ولادت چگونه است؟ موانع راه کدام است؟

پیشینه پژوهش

در زمینه موضوع حاضر، مقاله‌ای با عنوان «ولادت ثانوی و تبدیل مزاج روحانی در اندیشه امام خمینی و مولوی» تألیف شده است که در شماره ۱۳ پژوهشنامه عرفان، در سال ۱۳۹۴ به چاپ رسیده است. نگارنده به این نتیجه رسید که بررسی مسئله تجدید حیات یا ولادت ثانوی که در عرفان اسلامی از جایگاه مهمی برخوردار است می‌تواند از زوایای دیگری نیز به بحث کشیده شود، لذا تصمیم گرفتم تا بحث مزبور در قیاس با آرای یونگ نیز مطرح و تحلیل شود. بی شک روانشناسی تحلیلی یونگ در این زمینه از ظرفیت خوبی برای پژوهش برخوردار است.

همچنین مقاله‌ای با عنوان «کهن نمونه نوزایی و تجدید حیات نمادین در اندیشه مولوی با آرای یونگ» توسط افشار حسابی نوشته شده که در «سومین همایش متن‌پژوهی/ ادبی (نگاهی تازه به آثار مولانا)» ارائه و به چاپ رسیده است. این اثر به رغم اینکه با موضوع مقاله حاضر همپوشانی دارد اما از آنجاکه هر تألیفی نگرشی در نوع خود تازه و منحصر به فرد است حائز اهمیت بوده و از سوی دیگر، مقاله مزبور جهت ارائه به همایش تألیف شده بنابراین راه برای بررسی‌های تفصیلی‌تر به ویژه در سطح نشریات علمی - پژوهشی باز است.

نوشته‌ای دیگر با عنوان «تحلیل تولد «دوباره» پیر چنگی در مثنوی مولوی براساس نظریه یونگ» تألیف فرهاد درودگریان است. این اثر در نشریه ادبیات عرفانی و اسطوره‌شناسی (زبان و ادبیات فارسی) در سال ۱۳۹۳ و شماره ۳۵ چاپ شده است.

مقاله «روانکاوی شخصیت‌ها و نمادهای عرفانی مولانا در داستان رومیان و چینیان مثنوی معنوی» تألیف پروین گلی‌زاده و نسرين گبانچی نیز قابل ذکر است که از شیوه روان‌تحلیلی یونگ به کاوش روانی شخصیت‌ها و نمادهای عرفانی مولانا در داستان مزبور پرداخته است. این مقاله در شماره ۳۱، ادبیات عرفانی و اسطوره‌شناسی و در سال ۱۳۹۲ چاپ شده است.

همچنین پایان‌نامه‌ای با عنوان «بررسی کهن الگوی باززایی یا ولادت مجدد در آثار داستانی حسین سنایپور» (براساس نظریه صورت‌مثالی یونگ) توسط نجمه همایون، محسن ذوالفقاری و سیده زهرا موسوی نوشته شده است که از حیث توجه به آرای یونگ در زمینه تجدید حیات قابل ذکر است.

پایان‌نامه دیگر با عنوان «من» در عرفان مولانا و «من» در اندیشه‌ها و آثار کارل گوستاو یونگ» توسط پرویز عباسی داکانی و محمود ضعیفی تألیف شده که سوای توجه به اندیشه‌های مورد نظر در پژوهش حاضر به لحاظ توجه به «من» آدمی نیز با این تحقیق، همپوشانی دارد.

«بررسی تطبیقی کهن الگوی سایه در آراء یونگ و رد پای آن در غزل‌های مولانا» تألیف مریم اسمعیلی پور و علی محمدی نیز قابل ذکر است که بعدی از ناخودآگاه آدمی را در دو اندیشه مورد بحث، تشریح می‌کند این مقاله در شماره ۱۹ نشریه مطالعات عرفانی در سال ۱۳۹۳ چاپ شده است.

مقاله‌ای نیز با عنوان «مرگ ارادی و تولد ثانی» توسط اسماعیل سلیمانی تألیف و در شماره ۴۶ قیاسات در سال ۱۳۸۶ به چاپ رسیده است که از جهت توجه به مسئله تولد ثانی می‌تواند قابل توجه باشد. مقاله دیگر که به بحث تولد ثانی ارتباط دارد با عنوان «انسان و تولد معنوی» توسط مجید صادقی حسن‌آبادی و راضیه عروجی نوشته و در سال ۱۳۹۰ در شماره ۲۵ نشریه انسان‌پژوهی دینی منتشر شده است که به نحوی در ارتباط با امر تجدید حیات به ارائه بحث پرداخته است.

مقاله «بازخوانی غزلیات شمس از منظر کهن‌الگوی نفس در اندیشه یونگ» تألیف بهنام صادقیان کلو نیز قابل ذکر است که به بررسی مسئله «نفس» در آرای مولوی و یونگ پرداخته و از همین حیث نیز به نحوی با مقاله حاضر همپوشانی دارد. این مقاله در شماره ۷۴ فصلنامه متن‌پژوهی ادبی در سال ۱۳۹۶ منتشر شده است.

۱. «تجدید حیات» در اندیشه عرفانی مولوی

۱.۱. مرگ نفسانی و تبدیل مزاج روحانی

تجدید حیات در اندیشه مولوی به «تبدیل مزاج روحانی» اشاره دارد و این فرایند با عنوان تولد ثانوی یاد می‌شود. تولد مجدد همان تغییر صفات ذاتی بشر است که می‌توان از آن به انقلاب ذات نیز تعبیر نمود. در عرفان اسلامی، سخن از «موت ارادی» است که امری متفاوت از موت طبیعی می‌باشد (رک. غفاری، ملکی، ۱۳۹۳: ۸۵).

همایی می‌گوید: مولوی تبدیل مزاج روحانی و تولد دوباره انسان را مردن از حیات تیره جسمانی شهوانی و اخلاق رذیله نفسانی می‌داند که درنهایت به زنده شدن در بستر حیاتی روشن، روحانی و خصایل حمیده انسانی می‌انجامد (همایی ۱۳۷۴ ج ۱: ۲۷۲ و ۲۷۳). چنین سیری که عبارت از

موت ارادی است، شباهت زیادی به موت اضطراری دارد و نتیجه آن، ترک تعلق روح از بدن می‌شود و حتی قلب نیز از کار می‌افتد (شبستری ۱۳۸۴: ۳۱۴).

چنین تجدید حیاتی در مکتب عرفانی مولوی نقش برجسته‌ای دارد. وی پیامبر اسلام (ص) را نمونه شخصیتی ذکر می‌کند که به «تولد ثانی» دست یافته است.

زاده ثانی ست احمد در جهان صد قیامت بود او اندر عیان

(مثنوی، دفتر ۶، بیت ۲۹)

مولوی می‌گوید:

چون مزاج زشت او تبدیل یافت رفت زشتی از رخس چون شمع تافت

پس حیات ماست موقوف فطام اندک‌اندک جهد کن، تم الکلام

(مثنوی، دفتر ۳، ابیات ۴۹-۴۵)

در ابیات مزبور، به ثمره تبدیل مزاج زشت اشاره شده؛ ثمره‌ای که از آن به حصول روشنایی و رسیدن به حیاتی جدید تعبیر می‌کند و راه تحقق آن را عبارت می‌داند از منقطع شدن از حیات اول یا همان مزاج زشت. مقصود از فطام، انقطاع از شهوات جسمانی و عادات ناپسند است که در پی آن تجدید حیات اتفاق می‌افتد (رک، غفاری، ملکی، ۱۳۹۳: ۸۶).

صاحب شرح‌التعرف، هلاک کردن نفس و منع هوای نفس و شهوات را از جمله معانی‌ای ذکر می‌کند که مربوط به صفت مردگان است؛ چون وقتی نفس، مراد و هوای خود را نمی‌یابد بدین معناست که مرده و حاصل این امر اعراض خلق از او و اعراض او از خلق است؛ در نتیجه پس از مرگ نفس از هوای خود، تجدید حیات او در جوار حق حاصل می‌شود زیرا در این حیات جدید، سر وی زنده شده و با حق جمع آمده است (مستملی بخاری، ۱۳۶۶: ۱۵۳۱).

شایان ذکر است که مقصود از مردن پیش از مرگ نمی‌تواند از میان بردن کلی جنبه ناسوتی و مادی نفس باشد و چنین امری ممکن هم نیست بلکه هدف از این امر، رام کردن نفس سرکش به دست سالک، از میان بردن صفات رذیله، کسب ملکات فاضله، توجه کامل به جانب حق... و کوتاه سخن اینکه مقصود از مرگ ارادی «زندگی در حق» است (غنی، ۱۳۶۹، ج ۲: ۳۰۷). در گلشن راز پس از اشاره به انواع مرگ که شامل مرگ به اقتضای ذات، مرگ ارادی و مرگ اضطراری می‌شود، به بیان رمز موت ارادی برمی‌خوریم؛ این موت، عین حیات و زندگی تفسیر شده و اشاره به زایشی

ثانوی دارد که متفاوت از زایش اولیه است که رنگ جسمانیت و حیوانیت دارد. تحقق تولد ثانی در گرو مردن از آرزوهای نفس است. می‌گوید:

رمز موتوا قبل موت می‌شنو زندگی جویی پی این مرگ رو
 ز آرزوی نفس هر کو مرده است از حیات جاودان دل زنده است
 (لاهیجی ۱۱۳۱۲: ۱۵۷)

مولوی یکی از اصلی‌ترین راه‌های نیل به تجدید حیات را «عشق» می‌داند. اساساً عنصر عشق در سیر عرفانی، نقش بنیادین داشته و حرف نخست را می‌زند. این اهمیت، بر اندیشه عرفانی مولوی نیز سایه افکنده است.

۲.۱. راه‌های اصلی تجدید حیات

۱.۲.۱. عشق

عشق، محبت و اشراق در اندیشه عرفانی مولوی به‌ویژه از آن حیث اهمیت دارد که در فرایند خودسازی، نقش اساسی ایفا می‌کند. راه فنا و عبور از وجوه بشری با مرکب عشق قابل پیمودن است. این مرکب تحمل خستگی و مشقات راهی چنین دشوار را بر سالک سهل می‌کند. یقظه و بیداری سالک برای مردن از خود بشری و حصول خود الهی یا فنا شدن در وجه ربانی ره‌آورد محبت و عشقی سوزان است؛ عشقی که به مرگ از خویشتن و به فراموشی من سالک نینجامد فاقد خیر است چون مرگ از صفات جسمانی و نفسانی سالک است که عاشق را به معشوق رهنمون می‌شود (رک: شیمل ۱۳۷۵: ۲۳۹). عارف این عشق را که عشقی ربانی است از اوصاف مخصوص حق دانسته و اطلاق آن به اغیار را غیر حقیقی و مجازی می‌داند. عشق ربانی از نظر عارف، خورشید کمال است.

عشق ربانی ست خورشید کمال امر نور اوست خلقان چون ظلال
 عشق ز اوصاف خدای بی‌نیاز عاشقی بر غیر او باشد مجاز
 (مثنوی، دفتر ۶، ابیات ۱۹ و ۳۱)

مولوی در امر تربیت باطنی و تهذیب نفس، محبت و عشق را عاملی بسیار موثر می‌داند (رک: زرین کوب، ۱۳۷۷: ۱۳۷)؛ وی عشق را دوی نخوت و ناموس وصف می‌کند که پوزبند و سوسه است و رهاکننده از حرص و عیب.

هر که را جامه ز عشقی چاک شد	او ز حرص و عیب کلی پاک شد
(مثنوی، دفتر ۱، بیت ۲۲)	
پوزبند و سوسه عشق است و بس	ورنه از وسواس کی رسته است کس
	(مثنوی، دفتر ۵، بیت ۲۱)
پس سقام عشق جان صحت است	رنج‌هایش حسرت هر راحت است
خوب‌تر زین سم ندیدم شریتی	زین مرض خوش‌تر نباشد صحتی
	(مثنوی، دفتر ۶، ابیات ۱۱ و ۶)

مولوی سقام عشق را عین صحت می‌داند یعنی رنج‌های راه عشق را برتر از هر راحتی دانسته و حتی معتقد است راحتی و آرامش بر چنین رنج‌هایی حسرت می‌خورند.

سالک‌رهایی از امراض نفسانی را با همراهی عشق و نیستی حاصل می‌کند و گرنه مرگ اختیاری بدون عشق قابل تحقق نیست (رک: همایی ۱۳۷۴، ج ۲: ۷۹۳-۷۹۳۲). باید گفت که در اندیشه مولوی این عشق الهی است، اما این امر مانع از آن نمی‌شود که کسوت بشری نداشته باشد؛ به هر حال این عشق مقصد الهی دارد و راهش راه توحید است اگرچه از مجرای ناسوتی به الله برسد.

ای بسا کس را که صورت راه زد
 قصد صورت کرد و بر الله زد
 (مثنوی، دفتر ۲، بیت ۱۳۶)

۱.۲.۲. ریاضت و عبادت

در اندیشه عرفانی مولوی عبادت و ریاضت با شور و عشق و جذبه و سماع جمع می‌شود؛ یعنی هم عشق در کار است و هم مجاهده و ریاضت (رک: سجادی، ۱۳۷۴: ۱۵۲). تحصیل جان لطیف روحانی که با تولدی ثانوی حاصل می‌شود در گرو ریاضت سالک عاشق بوده و بدون همراهی این دو مؤلفه قابل تحقق نیست. بهایی که سالک برای رسیدن به حقیقت و معشوق ازلی خویش باید بپردازد عمل خالصانه، اعراض از شهوات نفسانی و عبور از مطلوبات فناپذیر حسی است که بدون ریاضت و عبادت حاصل نمی‌شود.

مولوی نقش تعیین کننده‌ای برای تکرار طاعات و عبادات ظاهری و ملکه نمودن آن‌ها در جهت تبدیل مزاج روحانی قائل است. اجرای احکام شرع در حکم پرهیزی است که مقدمه دفع مرض شده ولی درعین حال حتی باید به مرحله حقیقی عبادت نیز برسد و آنچه در صورت ظاهر است به مقام فعلیت ایمان و فضایل اخلاقی برسد (همای، ۱۳۷۴، ج ۱: ۲۷۸). یعنی به رغم اهمیتی که مولوی به عبادت و التزام به شرع قائل است از این مهم نیز غفلت نکرده که این عبادات باید از قشر و سطح عبور کرده و به مرحله ايقان و ایمان نیز برسند. بنابراین ریاضت و عمل باید به شور و اشرافی آمیخته گردد که راهبر سالک به خلوص و ایمان است، در غیر این صورت عملی ظاهری بوده و در روح اثرگذار نخواهد بود. این گونه اعمال صوری که فاقد شور اخلاص هستند به تبدیل مزاج روحانی و نفسانی منتهی نشده و در نتیجه سعادت و رستگاری را تحقق نمی‌بخشند و در قیامت نیز سودمند نخواهند بود (همای، ۱۳۷۴، ج ۱: ۲۸۹).

۱. ۲. ۳. کشش‌های آن سَری، تأییدات الهی و ولایت

عشق و ریاضت و مجاهده سالک عنصر مهمی برای تبدیل مزاج روحانی به شمار می‌رود، اما خود این عشق کشتی از جانب معشوق است (رک، زرین کوب، ۱۳۷۷: ۱۳۷)؛ بنابراین مدد و تأییدات الهی ضمن اینکه به طریق باطنی و با ایجاد کیمیای عشق به سالک می‌رسد و زمینه را برای تبدیل مس وجود وی به زر مهیا می‌سازد. از وجه دیگر نیز این فیض ربوبی به سالک می‌رسد و آن اولیا و مردان حق می‌باشند. ایشان قدرت تصرف در نفوس بشر را داشته و قادر به تبدیل مزاج روحانی اشخاص هستند و نجات از رذایل نفسانی و شرور و خباثت اخلاقی به مدد قدرت ولایت ایشان حاصل می‌شود.

و اندر این یم ماهیان پر فنند مار را از سحر ماهی می‌کنند
گر تو ماری شو قرین ماهیان تا شوی چون ماهیان در یم روان
(مثنوی، دفتر ۳، ابیات ۱۶-۱۵)

مولوی ابیات دیگری دارد که نقش قدسی ولایت را در تبدیل مزاج روحانی و رهایی از غبار حیات خاکی گوشزد می‌کند. وی در مورد نقش امام علی^(ع) چنین می‌سراید:

ای علی که جمله عقل و دیده‌ای شمه‌ای واگو از آنچه دیده‌ای
تیغ حلمت جان ما را چاک کرد آب علمت خاک ما را پاک کرد

بازگو دانم که این اسرار هوست زانکه بی شمشیر کشتن کار اوست

(مثنوی، دفتر ۱، ابیات ۲۵-۲۷)

وی معتقد است مردان کامل، روح‌هایی رسته از قفس‌های تعلقات جسمانی و حسی‌اند به این معنا که این راهبران، پیش از اینکه دستگیر سالکان راه فنا باشند به موت ارادی واصل شده و از قفس تن رها شده‌اند و این‌ها رهبران شایسته‌ای هستند.

مرغ کو اندر قفس زندانی است می‌نجوید رستن از نادانی است

روح‌هایی کز قفس‌ها رسته‌اند انبیا و رهبر شایسته‌اند

(مثنوی، دفتر ۱، ابیات ۱۱۴-۱۱۳)

بنابراین در نظام فکری مولوی، فیض ربانی که انقلاب ذات و تجدید حیات به کمک آن حاصل می‌شود، به واسطه اشخاصی که اتصال به حق داشته و وجود مقید خود را در هستی مطلق فانی کرده‌اند به سالک می‌رسد و وظیفه سالک نیز سرسپردگی و تسلیم در محضر قدرت ولایی و شیخ راهبر است. بدون اظهار تسلیم، دریافت این فیض ناممکن خواهد بود. مولوی این معانی را در داستان طوطی و بازرگان و اینکه نیاز و فقر و تسلیم طوطی عامل رهایی او شد بیان کرده است.

معنی مردن ز طوطی بُد نیاز در نیاز و فقر خود را مُرده ساز

تا دم عیسی تورا زنده کند همچو خویش خوب و فرخنده کند

(مثنوی، دفتر ۱، ابیات ۳۲-۳۱)

۳.۱. قصد تجدید حیات

در اندیشه مولوی گریز از حیات حسی که با بال عشق صورت می‌گیرد بارها طلب شده است؛ این رهایی به دعوت خوبان و با کشش از جانب غیب حاصل شده و عاشق از مس وجود به معدن اصلی که آسمان قدسی و مقام تخلی از نقایص حیات حسی است واصل می‌شود.

هله ای حیات حسی بگریز هم ز مسی سوی آسمان قدسی که تو عاشق مهبینی

ز برای دعوت جان برسیده‌اند خوبان که بیا به معدن و کان بهل این قراضه‌چینی

(مولوی، ۱۳۷۴، ۲، غزل ۲۸۳۶)

لذا در مقام نیستی، عاشق از بشریت خویش می‌میرد و با این مرگ به ادراک حقیقت می‌رسد.

هر کسی که متلاشی شود و محوز خویش بسوی او کند از عین حقیقت نظری

(مولوی، ۱۳۷۴، ج ۲، غزل ۲۸۹۱)

مولوی معتقد است هیچ روزنه‌ای از عالم غیب بر انسان گشوده نمی‌شود مگر پس از شکستن جان حسی. جان حسی در هم شکسته می‌شود تا دریچه‌های معرفت حقیقت بر وی گشوده شده و وجه ربانی سالک زنده شود؛ در این صورت است که عبودیت نیز به عنوان هدف آفرینش تحقق می‌یابد.

اندر شکست جان شد پیدا لطیف جانی چون این جهان فرو شد و اشد دگر جهانی
(مولوی، ۱۳۷۴، ج ۲، غزل ۲۹۵۷)

وقتی سالک با مرگ اختیاری، تجدید حیات یافته و از نو زاده می‌شود به تجرید محض نائل شده و افضل از همه کائنات می‌شود.

چون دوم بار ادمی زاده، بزاد پای خود بر فرق علت‌ها نهاد
علت اولی نباشد دین او علت جزوی ندارد کین او
می‌پرد چون افتاب اندر افق با عروس صدق و صورت، چون تق
بلکه بیرون از افق وز چرخ‌ها بی‌مکان باشد چو ارواح و نهی
بل عقول ماست سایه‌های او می‌فتد چون سایه‌ها در پای او
(مثنوی، دفتر ۲، ابیات: ۳۵۸۰-۳۵۷۶)

با این ولادت، مزاج روحانی آدمی تبدیل و تغییر حاصل می‌کند. مرگ اختیاری سبب می‌شود که انسان بار دیگر متولد شود و چشم به جهان معنا و حقیقت عالم بگشاید (رک: مثنوی، دفتر ۳، بیت ۳۵۷۶). مرگ اختیاری همان حیات حقیقی است در لباس مرگ، اما اگر بدان نرسیم اگرچه به ظاهر زنده‌ایم و نفس می‌کشیم ولی در واقع مرده هستیم (رک: مثنوی، دفتر ۵، بیت ۴۲۳۵).

مولوی مرگ اختیاری را به مراتب دشوارتر از مرگ اجباری می‌داند. او معتقد است کسی که به‌طور اجباری تن به مرگ طبیعی می‌دهد از یک جهت، مرگ را تنها یک بار می‌چشد که در قرآن هم آمده است که «همه کس مرگ را می‌چشد» (رک: آل عمران: ۱۸۵). اما اهل سلوک و آنان که خود را ملزم به ترک تعلقات می‌دانند بارها این مرگ را تجربه می‌کنند و به قول مولوی صوفیان از صد جهت فانی می‌شوند (رک: مثنوی، دفتر ۶، ابیات: ۱۵۴۴-۱۵۴۳).

در نگاه مولوی زندگی به معنی نفس کشیدن نیست. زندگی همان تولد دوباره و راهیابی به ملکوت آسمان‌هاست. یعنی از حیات تیره نفسانی مردن و در عرصه فضایل اخلاقی و روحی تولد

یافتن. با این نگاه وی، بسیاری از زندگان، مرده به‌شمار می‌آیند (رک: مثنوی، دفتر ۳، ایات ۳۸۳۷-۳۸۳۹). مرگ اختیاری با مرگی که منجر به رفتن در گور می‌شود تفاوت دارد. این مرگ، رفتن در نور است نه در گور. مرگ اختیاری تبدیل صفات و حالات قبلی است از حیات تیره نفسانی به حیات طیبه و به قول جلال‌الدین از زنگی به رومی مبدل شدن.

۲. تجدید حیات در روان‌شناسی تحلیلی یونگ

۱. ۲. گوهر انسان و استحاله وجودی

یونگ از گوهری سخن می‌گوید که عالی‌ترین ارزش را دارد ولی گم شده است. وی چنین تجربه‌ای را یک تجربه نوعی و زنده توصیف کرده و سپس با صور مثالی «مرگ و حیات»، این الگو را بر روان آدمی انطباق می‌دهد. یونگ پس از اینکه قائل می‌شود «مردن و ناپدید شدن» باید همیشه تکرار شود؛ می‌گوید: مسیح همیشه می‌میرد و همیشه تولد می‌یابد. وی چنین فرایندی را با حیات غیر زمانی روان انسان پیوند داده و آن را همیشه تکرارپذیر می‌داند. مثال مرگ و سپس صعود مسیح بر روان آدمی تطبیق می‌شود. با این شرح که در ساحت روان انسان، گوهری ارزشمند مفقود شده و در تاریکی ناخودآگاه آدمی قرار گرفته و انسان همواره کشش دارد به اینکه بر ظلمات غلبه کرده و نظم نوینی در خود ایجاد کند. با توفیق در برقراری این ساماندهی درونی است که به آسمان صعود می‌کند و یا به محیط روشنایی کامل خودآگاهی قدم می‌گذارد (رک: یونگ، ۱۳۸۶: ۱۰۹-۱۰۷).

یونگ تجربه فعال تولد و مرگ خورشید را نیز جریان صورت مثالی میل روح انسان به نور و اصرار او در رهایی از تاریکی نخستین می‌داند. پدیدار شدن نور را نمادی از برآمدن خدا و رستگاری و رهایی تفسیر می‌کند (هاید، ۱۳۷۹: ۶۴). براین اساس گرایش روح انسان به رهایی از ظلمت و نیل به نور ترسیم می‌شود که جریانی از تجدید حیات است.

استحاله وجودی با مرگ و حیات آمیخته است. مرگی که در آغاز راه اتفاق می‌افتد، مردن قهرمان درون است که در ستیز با ظلمت درونی کشته می‌شود تا به تولد «روح آسمانی یا فرزند الهی» منجر شود؛ البته نباید فراموش کرد که این مرگ، مرگ روح نیست، بلکه مرگ قهرمان

[سالک] است (طحان و همکاران، ۱۳۹۹: ۳۷) که به انتخاب خود قدم در این سیر درونی نهاده و برای زایشی نو مبارزه می‌کند.

یونگ از عقیده اصلی کیمیاگرانه نیز استفاده کرده و این الگو را در ارتباط با ذات انسان چنین تحلیل می‌کند که هدف از صورت نوعی کیمیاگری تبدیل ماده ناقص به اکسیری ارزشمند است که دوازده دردها و مایه حیات می‌باشد. از حیث عرفانی و فلسفی این استحاله به «تبدیل وجود مادی» می‌انجامد یعنی از این راه موجودی الهی و جامع زاده می‌شود. یونگ با عناوینی همچون: آدم ثانی، جسم باشکوه و فناپذیر هورقلیایی، نورالانوار، حکمت و امثال این تعابیر از این زایش نو نام می‌برد (یونگ، ۱۳۸۶: ۱۱۹).

۲.۲. سیر «تجدید حیات»

۱.۲.۲. کنش متعالی و کنش ذاتی

همان‌طور که اشاره شد انسان از کنشی درونی برای استحاله وجودی برخوردار است. و این استحاله با جست‌وجوی گوهر مفقود شده در درون انسان حاصل می‌شود که با صورتی همچون رهایی از ظلمت به سمت روشنایی، تبدیل جسمی نازل به جسمی باشکوه و فناپذیر و امثال این‌ها تبیین می‌شود. این کنش حاکی از تمایلی ذاتی و درونی به سمت و سوی است که بنا به اعتقاد یونگ، رشد و کنش متعالی محسوب می‌شود. یونگ می‌گوید روان آدمی ذاتاً در جست‌وجوی رشد تمامیت و تعادل است (هاید، ۱۳۷۹: ۷۸).

در زمینه گرایش ذاتی به کنش متعالی که به تمامیت شخصیت می‌انجامد اشاره به کهن‌الگوی «پیر خردمند» نیز ضروری می‌نماید؛ زیرا در شرایطی که قوای جسمی و روحی فرد به ستیز خوانده می‌شود «پیر خردمند» که اندیشه هدفمند و راهبری درونی است به هدایت فرد اقدام می‌کند، اما الگوی مزبور نیز حقیقتی است که از ناخودآگاه برتر فرد سر در آورده و او را در مسیر، هدایت می‌کند (گرچی و تمیم‌داری، ۱۳۹۱: ۱۵۵). این راهنما برای یونگ به منزله ندای درونی و رهبری معنوی و غیرعینی است که بخشی از هویت فرد به‌شمار می‌رود و همان «روح اعماق» در تعبیر یونگ است (رک: طحان و همکاران، ۱۳۹۹: ۲۰).

مفهوم «کنش متعالی» معادل رشد تدریجی است. این رشد به سمت برداشت و حالتی جدید صورت می‌گیرد (یونگ ۱۳۷۲: ۱۳۶). فرد تحت تأثیر «کنش متعالی» است که برای «جدید حیات»

تکاپو می‌کند. یونگ، بلیعه شدن یونس توسط نهنگ را مثال زده و این قبیل موارد را اسطوره‌هایی می‌داند که قهرمان با کوشش در جهت دریدن شکم هیولا و بیرون جهیدن، در جست‌وجوی حیاتی نو است و نتیجه این تجدید حیات برقراری یک وضع و حالت طبیعی است (رک: یونگ، ۱۳۷۲: ۱۳۷). هدف فرایند کنش متعالی، تحقق جامع شخصیتی است، ولی این تحقق بدون تنش و مقاومت صورت نمی‌گیرد. بنابراین همواره مقاومتی در ناخودآگاه علیه این تمامیت وجود دارد. از نظر یونگ اساساً فرد حتی اگر با زندگی کاملاً سازگار باشد به محض اینکه به جامعیت و مسائل آن برخورد می‌کند دچار آشفتگی می‌شود. بنابه عقیده وی اگر فرد بخواهد به جامعیت فکر نکند می‌تواند به زندگی آرام خود سال‌ها ادامه دهد اما به صورت «غیر جامع و با شخصیتی غیر جامع!» (یونگ، ۱۳۷۲: ۱۵۱ و ۱۵۲).

کنش متعالی به ایجاد وحدت در روان انسان می‌انجامد. یونگ می‌گوید: اگر این کنش برقرار شود، جدایی با خود به پایان می‌رسد. اینجاست که با وحدت اجزای مختلف روان، ناخودآگاهی انسان نیز به کمک او می‌آید (یونگ، ۱۳۷۲: ۱۵۹). اگر ضمیر ناخودآگاه در مواردی خطرناک و منفی معرفی شده است به علت عدم توافق ما با آن و یا اختلاف اجزای مختلف روان است درحالی که به عقیده یونگ کنش متعالی که حیاتی نو را به ارمغان می‌آورد موجب شکوفایی مضامین متعالی و نهفته در درون می‌شود. از نظر وی همه فرزاندگی‌ها در اعماق ناخودآگاه پنهان است که با وحدت عناصر روانی، شکوفا شده و فرد را به رشد و تمامیت نائل می‌کند (رک: یونگ، ۱۳۷۲: ۱۶۰).

۲.۲.۲ مواجهه با «اضداد» و ایجاد «اعتدال»

تأکید یونگ بر گرایش ذاتی به تمامیت و مقاومتی که در برابر این گرایش و «کنش متعالی» صورت می‌گیرد نشان از حضور «تضادی» دارد که درعین حال می‌تواند منشأ حیات و انرژی و در نتیجه زایشی نو باشد. یکی از اصول سرشت آدمی در اندیشه یونگ، مسئله اضداد است که به تعبیر یونگی «مسئله مردان بالغ» عنوان می‌شود و از حیث «تحول معرفت بشری» اهمیت دارد (یونگ، ۱۳۷۲: ۷۷). او می‌گوید: انرژی آن جایی وجود دارد که میان دو قطب متضاد، تنش به وجود می‌آید و این امر موجب زبانه کشیدن شعله زندگی است (یونگ، ۱۳۷۲: ۶۶). جدای از این نتیجه‌گیری، این اهمیت از آنجاست که اتخاذ تصمیم، ایجاد اعتدال و به‌طور کلی سیر تکاملی به‌سوی تمامیت یافتن و

فردیت از مواجهه با این شرایط متضاد زاده می‌شود. اساساً ایجاد تعادل بین خودآگاه و ناخودآگاه که عبارت است از همان فردیت یافتگی، در گرو نیل به چنین شرایطی است.

آنچه تجدید حیات فرد را موجب می‌شود مواجهه با تضادهاست. انرژی و حیات در بطن این تضادها نهفته است. «خود» سالم، هویتی است که توانسته عناصر خودآگاه و ناخودآگاه را به تعادل برساند این درحالی است که خود ضعیف، فرد را در «تاریکی» فرو می‌برد. یونگ «سایه» را جنبه تاریک وجود انسان می‌داند که با اوصاف پست، تربیت نیافته و حیوانی مشخص می‌شود (هاید، ۱۳۷۹: ۸۹؛ رک: بلائی، ۱۳۹۲: ۳۱). براساس اندیشه وی درمورد فرایند سیر انسان از تاریکی به روشنایی، مسئله تجدید حیات ارتباط عمیقی با ایجاد اعتدال در شخصیت انسان خواهد داشت که حاصل مواجهه او با تضادهاست.

از بازتاب‌های اصلی ایجاد اعتدال، فاصله گرفتن از اوصاف حیوانی، تربیت نیافته و تاریکی است که با عنوان سایه از آن‌ها یاد کرده است. دشواری پذیرش سایه برای فرد بیشتر از هر بخش دیگری است؛ زیرا «آن دیگری درون ما» آنچنان با خودآگاه بیگانه است که نه تنها می‌تواند منجر به نفی خود شود بلکه به قدری قدرتمند است که فرد دچار تردید می‌شود که آیا ذات خودش بر وی چیره است یا سایه‌اش (شمس، ۱۳۹۹: ۴۹). اما باید توجه داشت که نیل به اعتدال به معنی سرکوب نمودن سایه نیست. آنچه مهم است ایجاد تعادل در برخورداری از آن و به‌ویژه آگاه بودن از ابعاد وجودی خود به‌طور کلی است. بنابراین «آگاهی» عنصر مهمی در نیل به تعادل است که جا دارد تشریح شود.

۲.۲.۳. آگاهی

از نظر وی برای رسیدن به رشد طبیعی، هیچ‌چیز فلج‌کننده‌تر از این نیست که فرد در یک حالت ناخودآگاه بماند. او رشد شخصیت کودک را مثال می‌زند که به نسبت تحول تدریجی، کودک از وضع ناخودآگاهی و کودک‌ماندگی رها می‌شود (رک: یونگ، ۱۳۷۲: ۱۴۴). اگر رشد و تحول در گرو رساندن امور از ناخودآگاه به روشنایی خودآگاهی باشد باید پذیرفت که نزد یونگ، ملاک رشد و تمامیت انسان به میزان رساندن وجوه پنهان به سطح روشنایی «آگاهی» است. بدین ترتیب می‌توان مدعی بود که این تمامیت و کمال ارتباط وثیقی با «آگاهی» پیدا می‌کند.

حتی آگاهی نسبت به نمونه‌های دیرین که در زوایای پنهان روان انسان نهان هستند مانند: سایه، آنیما، آنیموس، حیوان، مادر، کودک و پیر فرزانه می‌تواند فرایند تحولی را سیال کند (رک: یونگ،

۱۳۷۲: ۱۵۰ و رک: شمس، ۱۳۹۹: ۴۹). با توجه به اینکه کهن‌الگوهای مذکور در نظریه‌های یونگ محوریّت دارند مسئله آگاهی به آن‌ها نیز اصلی مهم به‌شمار رفته و می‌تواند آغازگر یک سیر درونی سازنده باشد که زایشی نو و تولدی جدید است.

یونگ به سطحی از آگاهی اعتقاد دارد که آن را «آگاهی عالی» می‌نامد. این درجه، یک آرمان فوق بشری معرفی می‌شود ولی باز یک هدف است و ویژگی اصلی آن این است که ما را در وضعی قرار می‌دهد که بتوانیم بزرگ‌ترین تصمیم زندگی خود را اعم از تصمیم مثبت یا منفی، اتخاذ کنیم (رک: یونگ، ۱۳۷۲: ۷۷). اینکه فرد در شرایطی از آگاهی قرار بگیرد که قادر باشد به راحتی انتخاب کند از نظر وی یک آرمان به ظاهر دست‌نیافتنی یا کمتر دست‌یافتنی است. یونگ به مسئله «آگاهی و معرفت» اهمیتی دوچندان می‌دهد؛ زیرا از مسیر این عنصر است که آرمان فرد قابلیت تحقق پیدا می‌کند.

۲.۳. مقصد تجدید حیات

فردیت یافتن و تمامیت شخصیت

روان انسان (خودآگاه و ناخودآگاه) به صورت ذاتی «معطوف به هدف» است. ریشه تجدید حیات نیز در همین گرایش ذاتی نهفته. اما باید دید مقصد چنین تمایلی چیست؟ یونگ سخن از تکامل روحی به میان آورده و مقصد آن را «فردیت» می‌داند؛ از نظر وی این فردیت، مرکزیت دارد (هاید، ۱۳۷۹: ۷۸ و ۵۹).

یونگ دو وجه از روان را تشریح می‌کند که عبارت است از: «خود» و «سایه». «خود» همان هویت آدمی و احساس هدفمندی اوست (رک: هاید، ۱۳۷۹: ۸۹). تبیین این دو مضمون در آرای یونگ، سناریوی فردیت یافتن و تمامیت شخصیت را تکمیل می‌کند. در فرایند مزبور، کهن‌الگوی «قهرمان» مطرح است که به نبرد با هیولای درون یا «سایه» می‌رود و هدف از این ستیز را می‌توان معطوف به دو امر دانست: ۱. دستیابی به خودآگاهی؛ ۲. ایجاد هماهنگی و یکپارچگی بین خودآگاهی و ناخودآگاهی. این گرایش، یک گرایش درونی است و از جزئیّت «من» [خود] به سوی کلیت «خود» [خویشتن] صورت می‌گیرد. در چنین فرایندی است که جوانب مختلف شخصیت، یکپارچه می‌شوند (رک: صادقی و همکاران، ۱۳۹۸: ۸۱).

ارنست اپلی از قول یونگ هدف از تحقق فردیت را چنین تعریف می‌کند:

هدف از تحقق فردیت آن است که از فرد، موجودی بیگانه و اصیل یعنی یک شخصیت بسازد و اگر منظور ما از فردیت، دستیابی به بیگانگی بی‌نظیر یعنی خصوصی‌ترین وجه وجودمان باشد، هدف آن تبدیل فرد به خود واقعی اوست (اپلی، ۱۳۷۸: ۱۱۸).

از گفته‌های یونگ چنین بر می‌آید که تبدیل فرد به «خود واقعی» چیزی نیست که به سهولت دست دهد. نیل به خود واقعی با مفهوم رایج آن که امروزه متداول بوده و ممکن است در بیشتر موارد صرفاً به ابراز صادقانه احساسات اطلاق شود متفاوت است؛ زیرا همان‌طور که اشاره شد این تمامیت بدون ستیزی قهرمانانه که با «کنشی متعالی» مرتبط است حاصل نمی‌شود. فردیت واقعی و تمامیت شخصیت با زایشی نو که تبعاً دردها و مشقات مخصوص به‌خود را دارد همراه است.

۴.۲. رویکرد «قدسی» یا «غیر قدسی» تجدید حیات

یونگ در تبیین الگوها و صور نوعی که ویژگی برجسته روان‌شناسی تحلیلی وی هستند همواره از عناصری با رویکرد قدسی^۲ بهره برده است. مسئله گرایش درونی انسان به تمامیت شخصیت که به تجدید حیات منتهی می‌شود فارغ از صبغه‌های قدسی نیست. به عنوان نمونه یونگ معتقد است کسی که در جست‌وجوی تمامیت وجود خویشتن است دارای تجربه قدسی نیز خواهد بود و هست. در جریان فردیت، خویشتن فرد با «الهی درونی» که تجربه قدسی اوست مواجه می‌شود (رک: هاید، ۱۳۷۹: ۱۱۴). او به هم‌سویی تجارب عرفانی و علم روان‌شناسی نیز قائل و معتقد بود. مضامین هر دوی این‌ها برخاسته از عمق ناخودآگاه است. این هم‌سویی به‌ویژه در مورد کهن‌الگوی «تمامیت» صدق می‌کند (صادقی و همکاران، ۱۳۹۸: ۷۸).

یونگ در شرح و تحلیل جریان فردیت یافتن انسان که موجب تجدید حیات او می‌شود از عناصر دینی مسیحی غفلت نکرده است. وی جریان رستگاری از طریق عیسی در دین مسیح را اشاره به جریان «فردیت یافتن» و تصویری از تمامیت می‌داند (هاید، ۱۳۷۹: ۱۱۵). درعین حال، حتی دین و عناصر قدسی و عرفانی نیز متأثر از ناخودآگاه جمعی انسان بوده و جهان روانی انسان محوری می‌یابد. یعنی یونگ آنچه در خارج از ذات آدمی و تحت تأثیر دین او حاصل شده است را در پیوند با درون انسان می‌بیند. این درون فرد است که صور مثالی دینی را توجیه می‌کند. همه‌چیز در آرای او از درون نشئت می‌گیرد و نمادهای آفاقی نیز متأثر از جهان درون است.

مسیح از نظر روان‌شناسی تحلیلی یونگ همان «انسان اصیل» است و نمایانگر «تمامیت شخصیت» و درعین حال که انسان عادی است، از او فراتر می‌رود. مسیح نمایانگر «خویشتن» است و راز عشای ربانی نیز اشاره به فرایند تجدید حیات دارد که در طی آن روح انسان محسوس به تمامیت خود تبدیل می‌شود و این تمامیت با مسیح تمثیل شده است. انسان محسوس تمامیت خویشتن نیست بلکه بخشی از آن است که با عشای ربانی، به تمامیت نائل می‌شود (رک: هاید، ۱۳۷۹: ۱۱۸).

بحث از تمامیت شخصیت در آرای یونگ ما را بر آن می‌دارد که جست‌وجویی دربارهٔ یک الگوی سالم و کامل در اندیشه او داشته باشیم؛ این الگو می‌تواند ذیل عنوان «انسان آرمانی» تشریح شود.

۲.۵. انسان آرمانی

تعبیری که یونگ از تمامیت و فردیت‌یافتگی ارائه می‌دهد با آنچه در رویکردهای قدسی از «انسان کامل» فهم می‌شود متفاوت است؛ اگرچه ممکن است این تفاوت، صددرصدی نباشد. یونگ «فرد طبیعی» را انسان آرمانی و کمال مطلوب می‌داند. چنین فردی یک ویژگی مهم دارد و آن اینکه خُلق و خویش از ترکیبی «هماهنگ» به وجود آمده باشد و البته از نظر وی چنین ترکیبی نادر است (یونگ، ۱۳۷۲: ۷۲). در اینجا «اعتدال و هماهنگی» ملاکی می‌شود برای تعیین حدود انسان آرمانی.

موجود کامل در اندیشه یونگ موجودی نیست که جنبه‌های جسمانی را سرکوب کرده باشد. او می‌گوید: همه ما جسم داریم و طبیعتاً جسم دارای «سایه» است. مختل کردن سرشت حیوانی از نظر وی به «اعتدال» لطمه می‌زند. او به اخلاقیات مسیحی که مبتنی بر ریاضت و کشتن نفس است ایراد می‌گیرد (رک: یونگ، ۱۳۷۲: ۳۴). یونگ سخن از «انسان کامل» به میان آورده و او را دارای صفت «آگاهی» از درون خود می‌داند. چون معتقد است انسان کامل کسی است که به‌خوبی درمی‌یابد که سهمناک‌ترین دشمنانش، دشمن سرسخت درون است یعنی «سایه» او و «آن دیگری که در درون» اوست (رک: یونگ، ۱۳۷۲: ۴۲)، ولی انسان کامل و آرمانی کسی نیست که «سایه» را سرکوب کرده بلکه کسی است که در درجه اول آگاهی به جوانب وجودی خود دارد و در جریان تجدید حیات نیز وجهی طبیعی از روان خود را نابود نکرده بلکه به «تعديل»، «یکپارچگی» و

«هماهنگی» این وجوه پرداخته است و البته ایجاد چنین تعدیلی با سفری قهرمانانه در درون، محقق می‌شود. بنابراین بدون مواجهه با تضادها و تنش‌ها هیچ کمال و تمامیتی حاصل نمی‌شود.

تطبيق آرای مولوی و یونگ دربارهٔ تجدید حیات

وجوه همسانی

۱. در هر دو اندیشه مسئله تجدید حیات، سفری درونی است؛
۲. نقطه آغاز این فرایند خروج از ابعاد نازل درون به قصد تعالی است؛
۳. تجدید حیات با کشش روحی و ذاتی اتفاق می‌افتد و با وجود مشقاتی که در پی دارد، مطلوب انسان است؛
۴. امر تجدید حیات که در هر دو اندیشه، ناظر به روح و معناست، صبغه قدسی نیز دارد.

وجوه ناهمسانی

۱. مولوی نقش عشق الهی را در نیل به تجدید حیات برجسته کرده است، اما این امر در اندیشهٔ یونگ ذیل عنوان کشش روحی مطرح می‌شود؛
۲. تأکید بر نقش مرشد و راهنما و مردان کامل برای دست‌گیری سالک در آرای مولوی نمود بارزی دارد، ولی در اندیشه یونگ این امر بیشتر وجه درون فردی دارد؛
۳. هدف از تجدید حیات در اندیشه مولوی، تبدیل مزاج روحانی است که در نهایت به حق تعالی اتصال می‌یابد، اما در اندیشه یونگ آنچه اتفاق می‌افتد وجه روحی و معنوی دارد، اما به اندازه مولوی دینی و الهی نیست.

نتیجه:

براساس آرای مورد ترسیم که از انسان ارائه شده است، می‌توان نتیجه گرفت انسان ذاتاً در پی آگاهی نسبت به ابعاد وجودی خود بوده و برحسب این دانش، در پی ارتقای وجودی است. همین گرایش خود نشان‌دهنده دو مؤلفه مهم است. ۱. برخورداری انسان از سرشتی مثبت؛ ۲. تمایل ذاتی او به کمال یافتن.

مولوی و یونگ اولین گام ورود به نظریه «تجدید حیات» را با همین توجه ضمنی برداشته‌اند. درک این امر که زایشی نو ضرورت دارد، علاوه بر اینکه انسان را دارای سنخ متفاوتی از آگاهی معرفی می‌کند که شایستگی‌های او را در دوردست‌های متعالی تری از آنچه اکنون هست به روان آدمی گوشزد می‌کند و روزنه خوبی برای گرایش ذاتی به آن سمت و سو تلقی می‌شود. در اندیشه مولوی و یونگ انسان شایستگی تجدید حیات در بستری کامل‌تر دارد. این زایش در اندیشه مولوی قطعاً رنگ الهی و عرفانی داشته و در آرای یونگ نه به این شدت و حدت، اما با قدسیت نیز بیگانه نیست.

«تجدید حیات» از نظر مولوی و یونگ به‌مثابه سفری درونی است که در اندیشه مولوی به تبدیل مزاج روحانی منتهی شده و از نظر یونگ به «تمامیت شخصیت» و «فردیت یافتگی» می‌انجامد. چنین فرایندی در گرو تلاش و مجاهده‌ای قهرمانانه است. و نیل به آن با مشقات و سختی‌هایی در هر دو اندیشه، همراه است و به تبع این سختی، عده کمی قادر به تحقق چنین آرمانی خواهند بود.

زایش نو و تجدید حیات منوط به رهایی از یک نقطه وجودی و سفر به جایگاهی بهتر است. تحقق این حیات آرمانی در اندیشه مولوی مردن از خود نفسانی را لازم می‌دارد. سالک باید اول از من بشری خود بمرید تا بتواند من الهی و توحیدی خود را زنده کند. مولوی به تبعیت از آموزه‌های عرفان اسلامی چنین فرایندی را مرگ اختیاری می‌داند.

همان‌گونه که در اندیشه عرفانی مولوی چنین هجرتی درنهایت به فنای در «توحید» می‌انجامد در اندیشه یونگ به «یکپارچگی» و «همانگی» درونی منجر می‌شود. آنچه نزد مولوی و یونگ با تجدید حیات همراه است آشتی اضداد و رسیدن به یگانگی است. آنچه در آرای مولوی برای فنای وجوه بشری ضرورت دارد و شامل مؤلفه‌های مهم ریاضت، عبادت و عشق می‌شود، در اندیشه یونگ با ستیز قهرمانانه درونی و گرایش ذاتی به کنش متعالی تبیین می‌شود. سفری که به تجدید حیات فرد منتهی می‌شود در عرفان مولوی قطعاً با کشش‌های آن سری و مساعدت اولیای الهی نیز همراه است، اما نزد یونگ، تأییداتی که در شرایط تصمیم‌گیری سخت برای فرد صورت می‌گیرد از اعماق ناخودآگاه برتر اوست. این امداد درونی با کهن‌الگوی «پیر خردمند» منطبق بوده و از ذات و روح انسان متمایز نیست؛ همچنین نمی‌توان با قاطعیت حکم نمود که فاقد جنبه قدسی است.

پی‌نوشت‌ها:

۱. یونگ بین خود و خویشتن (self) فرق نهاده و هدف نهایی جریان تکامل فردیت و تمامیت شخصیت را خویشتن می‌داند نه خود. «خود» نیز نور ارزشمند و گذرای آگاهی است که اگر حفظ و حمایت شود می‌تواند پرورش یابد. بنابراین آدمی از مجرای خود پرورش یافته و معتدل راه به «خویشتن تمامیت یافته» می‌برد (هاید، ۱۳۷۹: ۸۸ و ۹۰).
۲. مقصود از قدسی در اینجا دینی، عرفانی و الهی است که تحت عنوان کلی قدسی (یا غیر قدسی) بررسی می‌شود.

کتاب‌نامه:

- اپلی، ارنتس. (۱۳۷۸)، *رؤیا و تعبیر رویا (از دیدگاه روان‌شناسی یونگ)*، برگردان دل‌آرا قهرمان، چاپ دوم، تهران: میترا.
- اسمعلی‌پور، مریم و علی محمدی. (۱۳۹۳)، «بررسی تطبیقی کهن الگوی سایه در آراء یونگ و رد پای آن در غزل‌های مولانا»، *مطالعات عرفانی*، ش ۱۹، ۲۸-۵.
- اسیری لاهیجی محمد. (۱۳۱۲)، *مفاتیح الإعجاز فی شرح گلشن راز*، تصحیح میرزا محمد ملک‌الکتاب، بمبئی.
- افشار حسابی. (۱۳۹۶)، «کهن نمونه نوزایی و تجدید حیات نمادین در اندیشه مولوی با آرای یونگ»، *سومین همایش متن‌پژوهی ادبی (نگاهی تازه به آثار مولانا)*، تهران، <https://civilica.com/doc/639775>
- بلای، رابرت. (۱۳۹۲)، *اسرار سایه: رمزگشایی از نیمه تاریک وجود*، ترجمه فرشید قهرمانی، چاپ دوم، تهران: بنیاد فرهنگ زندگی.
- درودگریان، فرهاد. (۱۳۹۳)، «تحلیل تولد «دوباره» پیر چنگی در مثنوی مولوی براساس نظریه یونگ»، *ادبیات عرفانی و اسطوره‌شناختی (زبان و ادبیات فارسی)*، س ۱۰، شماره ۳۵، ۱۰۵-۹۱.
- ذوالفقاری، محسن، نجمه همایون و زهرا موسوی. (۱۳۹۱)، «بررسی کهن الگوی بازایی یا ولادت مجدد در آثار داستانی حسین سناپور» (براساس نظریه صورت‌مثالی یونگ)، پایان‌نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه اراک (دانشکده ادبیات و علوم انسانی).
- زرین کوب، عبدالحسین. (۱۳۷۷)، *ارزش میراث صوفیه*، چاپ هشتم، تهران: امیرکبیر.
- سجادی، ضیاء‌الدین. (۱۳۷۴)، *مقدمه‌ای بر مبانی عرفان و تصوف*، تهران: سمت.

- سلیمانی، اسماعیل. (۱۳۸۶)، «مرگ ارادی و تولد ثانی»، قیاسات، س ۱۲، شماره ۴۶، ۱۰۶-۸۳
- شبستری، نجم‌الدین محمود. (۱۳۸۴)، راز دل: شرحی بر منظومه گلشن راز، تقریر بیانات طباطبایی، تقریر و تکمیل و توشیح علی سعادت پرور، تهران: احیاء کتاب.
- شمس، محمدجواد، سیف‌اله حیدری و مجید ملایوسفی. (۱۳۹۹)، «بررسی روان‌شناختی منشأ و کارکرد دین با تأکید بر نظریات زیگموند فروید، کارل گوستاو یونگ و ویلیام جیمز»، پایان‌نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه بین‌المللی امام خمینی قزوین.
- شیمیل، آن ماری. (۱۳۷۵)، *ابعاد عرفانی اسلام*، چاپ دوم، تهران: دفتر نشر فرهنگ اسلامی.
- صادقی حسن‌آبادی، مجید و راضیه عروجی. (۱۳۹۰)، «انسان و تولد معنوی»، *انسان پژوهی دینی*، س ۸، شماره ۲۵، ۸۸-۵۹.
- صادقی، سید محمود، الحاحیه شمس اردلانی، و اصغر حبیبی. (۱۳۹۸)، «خودپروانی یادیدار با خویشتن خویش در هفتخوان رستم و اسفندیار از دیدگاه روانکاوی یونگ»، *فصلنامه علمی پژوهشی تفسیر و تحلیل متون زبان و ادبیات فارسی*، س ۱۱، شماره ۳۹، ۹۸-۷۷.
- صادقیان کلو، بهنام. (۱۳۹۶)، «بازخوانی غزلیات شمس از منظر کهن‌الگوی نَفَس در اندیشه یونگ» دوره ۲۱، ش ۷۴، *متن پژوهی ادبی*، ۱۶۶-۱۴۷.
- طحان، بیتا، محمدرضا روزبه، سید محسن حسینی موخر و علی نوری. (۱۳۹۹)، «بررسی و مقایسه سفر با روح در کتاب سرخ یونگ و معارف بهاء ولد»، *فصلنامه علمی پژوهشی ادبیات عرفانی و اسطوره‌شناختی*، س ۱۶، ش ۵۹، ۳۷-۱۳.
- عباسی داکانی، پرویز و محمود ضعیفی. (۱۳۹۲)، «من» در عرفان مولانا و «من» در اندیشه‌ها و آثار کارل گوستاو یونگ»، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی - دانشکده ادبیات و علوم انسانی.
- غفاری، علی و آیلار ملکی. (۱۳۹۳)، «ولادت ثانوی و تبدیل مزاج روحانی در اندیشه امام خمینی و مولوی»، *پژوهشنامه عرفان*، س ۷، ش ۱۳، ۹۶-۷۵.
- غنی، قاسم. (۱۳۶۹)، *بحث در آثار و افکار و احوال حافظ*، چاپ پنجم، تهران: زوار.
- گرجی، مصطفی و زهره تمیم‌داری. ۱۳۹۱، «تطبیق پیر مغان دیوان حافظ با کهن‌الگوی پیر خردمند یونگ»، *ادبیات عرفانی و اسطوره‌شناختی*، س ۸، ش ۲۸، ۱۷۷-۱۵۱.

- گلی‌زاده، پروین و نسرین گبانچی. (۱۳۹۲)، «روانکاوی شخصیت‌ها و نمادهای عرفانی مولانا در داستان رومیان و چینیان مثنوی معنوی»، *ادبیات عرفانی و اسطوره‌شناسی*، شماره ۳۱، ۱۵-۱.
- مستملی بخاری، ابوالبراهیم اسماعیل ابن محمد. (۱۳۶۶)، *شرح التعرف لمذهب التصوف*، ریع چهارم، مقدمه و تصحیح و تحشیه محمد روشن، تهران: اساطیر.
- مولوی، جلال‌الدین محمد. (۱۳۷۳)، *مثنوی معنوی*، تصحیح رینولد الین نیکلسون، چاپ پنجم، تهران: بهزاد.
- _____ (۱۳۷۴). *کلیات دیوان شمس، تصحیح فروزانفر*، تهران: ریع.
- هاید، مگی. (۱۳۷۹)، *یونگ (قدم اول)*، ترجمه نورالدین رحمانیان. تهران: پژوهش و شیرازه.
- همایی. جلال‌الدین. (۱۳۷۴)، *مولوی نامه (مولوی چه می‌گوید؟)*، چاپ هشتم، تهران: هما.
- یونگ، کارل گوستاو. (۱۳۷۲)، *روانشناسی ضمیر ناخودآگاه*، ترجمه محمدعلی میری، تهران: اندیشه‌های عصر نو (انتشارات و آموزش انقلاب اسلامی).
- یونگ، کارل گوستاو. (۱۳۸۶)، *روانشناسی و دین*، ترجمه فؤاد روحانی، تهران: علمی و فرهنگی.